

Arrest

nr. 93 499 van 13 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 27 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen toe op Belgisch grondgebied op 25 mei 2011 en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in, die op 12 juli 2011 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekers tegen deze beslissingen werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 68 306 van 11 oktober 2011, waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoekers dienden op 10 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet), die op 14 februari 2012 resulteerde in een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot ongegrondverklaring.

1.3. Op 1 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Verzoekers dienden op 19 maart 2012 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 27 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk. Dit is thans de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

B., P. (...) (R.R.: (...))

geboren te Kline op 15.07.1991

B., A. (...) (RR: (...))

geboren te Zajm (RR: (...))

+ kinderen:

B., N. (...) (RR: (...))

geboren te Peje op 11.07.2009

B., A. (...) (RR: (...))

geboren te Sint-Niklaas op 09.07.2011

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen :

Artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 14.02.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 10.11.2011. Betrokkene, B. P. (...), legt in de nieuwe verblijfsaanvraag twee medische getuigschriften voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 10.11.2011. De voorgelegde medische getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 14.02.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat de derde en vierde verzoekende partij respectievelijk geboren zijn in 2009 en 2011 en aldus minderjarig zijn, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing. Zij beschikken gezien hun leeftijd niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het, in eigen naam, wordt ingediend door de derde en vierde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door eerste en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekers).

2.2. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, in zoverre dit gericht is tegen het op 16 juli 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Te dezen dient de Raad echter vast te stellen dat verzoekers' beroep niet gericht is tegen deze beslissing.

De opgeworpen exceptie mist feitelijke grondslag en dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekers beroepen zich in hun eerste middel op:

“Schending van :

- Art. 9ter van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen;*
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*
- Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet*
- Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaruit rekening dient gehouden te worden met alle elementen van het dossier;*
- Vertrouwensbeginsel*
- Overschrijding en afwendings van macht”.*

Verzoekers betogen dienaangaande als volgt:

“Doordat verwerende partij stelt de door verzoekers ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds ingeroepen werden in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van machtiging tot verblijf in het Rijk;

Verwerende partij stelt dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag ex 9ter Vreemdelingenwet dd. 19.03.2012 reeds zouden ingeroepen zijn in het kader van de vorige aanvraag tot regularisatie van verblijf ex art. 9 ter Vreemdelingenwet daterend van 10.11.2011, waaromtrent een beslissing werd genomen op 14.02.2012;

Dat de medische situatie van verzoekster sub 2 echter thans allerminst hetzelfde als op het ogenblik van de eerste aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenrecht dd. 10.11.2011;

Dat de eerste aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenrecht door de voormalige raadsman gegrond werd op een medisch attest van Dr. WILLEMS Piet dd. 03.09.2011;

Dat de medische toestand thans in ernstige mate gewijzigd is.

Dat verzoekster sub 2 thans behandeld wordt door een psychiater, Dr. STERKMANS, dewelke ook een medisch attest opstelde op 14.03.2012, medisch attest hetwelk gebruikt werd in de aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet daterend van 19.03.2012, waaropvolgend de bestreden beslissing dd. 27.06.2012 werd genomen;

Dat psychiater Dr. STERKMANS de toestand van verzoekster duidelijk heeft beschreven doch verwerende partij deze niet in overweging heeft genomen, noch de inhoud van het medisch attest dd. 14.03.2012 heeft geëvalueerd;

Dat psychiater Dr. STERKMANS de ernst van de aandoening begroot met een cijfer van 7 op de schaal van 10;

Dat geenszins in het kader van de eerste aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet door verwerende partij onderzocht werd of de behandeling door een psychiater mogelijk is in het land van herkomst, Evenmin werd onderzocht of de ernstige medische situatie van verzoekster sub 2 , zoals deze zich vandaag voordoet behandeling in het land van herkomst mogelijk is;

Overwegende dat bovendien het tweede medisch attest, gevoegd bij de aanvraag 9ter Vreemdelingenwet dd. 19.03.2012, van Dr. WILLEMS, in overweging werd genomen door verwerende partij in de bestreden beslissing;

Dat in dit attest duidelijk sprake wordt gemaakt van anorexia, ziektebeeld waarvan in de eerste aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 10.11.2011 geen melding werd gemaakt;

Dat verwerende partij derhalve het ziektebeeld van anorexia niet onderzocht/geëvalueerd heeft zodoende dat ten onrechte geoordeeld werd dat dezelfde elementen reeds zouden zijn ingeroepen bij de aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 10.11.2011;

Overwegende dat bovendien in eerste aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 10.11.2011 geen sprake was van arbeidsongeschiktheid van verzoekster sub 2;

Dat in de aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 19.03.2012 duidelijk sprake is van arbeidsongeschiktheid;

Dat dit ter consequentie heeft dat verzoekster sub 2 geen inkomsten kan verwerven in haar land van herkomst;

Dat in de beslissing dd. 14.02.2012 van de DVZ inzake het eerste verzoek ex. art. 9ter Vreemdelingenwet geen onderzoek werd gevoerd of verzoekers in staat zijn om voldoende financiële middelen te verwerven in hun land van herkomst om (ter beschikking zijnde) geneesmiddelen nodig ter behandeling van de ziekte van verzoekster sub 2 te kunnen aankopen;

De argumentatie in de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende;

Dat dan ook verwerende partij niet vermocht om de aanvraag als onontvankelijk te horen afwijzen;

Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is;"

3.2. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoekers zich beroepen op de schending van "het vertrouwensbeginsel" merkt de Raad op dat verzoekers nalaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing desbetreffend beginsel schendt. Het komt de Raad niet toe dit te gaan afleiden uit verzoekers' betoog. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat het bestuur andere dan rechtmatige doeleinden heeft nagestreefd, quod non in casu. Dit onderdeel van het middel is eveneens onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet, *“zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”*.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

3.5. Zowel de medische attesten voorgelegd bij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag als de medische attesten voorgelegd bij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag bevinden zich in het administratief dossier. In de in punt 1.2. bedoelde aanvraag wordt gesteld dat verzoekster lijdt aan een *“Posttraumatisch stresssyndroom”* en dat zij *“in een ernstige depressie terechtgekomen (is)”*. Bij de aanvraag werd een standaard medisch getuigschrift gevoegd, opgesteld door dr. W. op 3 september 2011. In de in punt 1.4. bedoelde aanvraag wordt opnieuw verwezen naar de gezondheidsproblemen van verzoekster, meer bepaald *“Posttraumatisch stresssyndroom”* en *“Depressie met paranoïde onrust”*. Bij de aanvraag werd gevoegd, een standaard medisch getuigschrift van 14 maart 2012, opgesteld door dr. S., psychiater en een standaard medisch getuigschrift van 12 maart 2012, opgesteld door dr. W, huisdokter.

3.6. De Raad stelt vast dat een nauwkeurige vergelijking van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag met de in punt 1.4. bedoelde aanvraag geen noemenswaardige verschillen oplevert op het vlak van de gezondheidsproblematiek van verzoekster. Inderdaad, net zoals in de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 10 oktober 2011, beroepen verzoekers zich in de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 19 maart 2012 op dezelfde medische aandoeningen van verzoekster, met name een posttraumatisch stresssyndroom en een depressie.

3.7. Verzoekers zijn echter van oordeel dat de medische situatie van verzoekster *“thans allerminst hetzelfde (is) als op het ogenblik van de eerste aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenrecht dd. 10.11.1011”*. Waar verzoekers in eerste instantie betogen dat verwerende partij in het kader van de eerste aanvraag geenszins onderzocht heeft of de behandeling door een psychiater mogelijk is in het land van herkomst, dient de Raad op te merken dat zij hiermee kritiek uiten op de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 14 februari 2012, die niet het voorwerp vormt van onderhavige betwisting. Louter bijkomend merkt de Raad nog op dat verzoekers' argumentatie feitelijke grondslag mist. Immers blijkt uit lezing van het advies van de arts-adviseur van 21 november 2011 waarop de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 14 februari 2012 steunt, dat zij met betrekking tot de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst het volgende stelt: *“psychiatrische zorgen zijn beschikbaar in centra voor geestelijke gezondheidszorg verspreid over de verschillende steden van Kosovo en opname in psychiatrie is mogelijk”*.

3.8. Waar verzoekers vervolgens poneren *“Evenmin werd onderzocht of de ernstige medische situatie van verzoekster (sub 2), zoals deze zich vandaag voordoet behandeling in het land van herkomst mogelijk is”*, dient de Raad op te merken dat het aan verzoekers toekwam om indien zij zich bij een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging baseren op dezelfde medische aandoeningen van verzoekster die reeds ten gronde werden beoordeeld door de verwerende partij naar aanleiding van een eerste

aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, aan te tonen dat er een evolutie is op het vlak van behandeling van de betrokken aandoeningen in het land van herkomst dat bijkomend onderzoek door de verwerende partij vereist. Zij tonen dit echter niet aan in hun in punt 1.4. bedoelde aanvraag. Integendeel wordt in deze aanvraag op het vlak van de behandeling van de aandoeningen van verzoekster opnieuw verwezen naar “*Country Sheet Kosovo*”, opgesteld door Caritas op januari 2010 waarnaar reeds verwezen werd in de in punt 1.2. bedoelde aanvraag. Er anders over oordelen zou aanleiding geven tot het indienen van aanvragen om een verblijfsmachtiging om medische redenen “ad infinitum”.

3.9. Waar verzoekers voorhouden dat in het medisch attest opgesteld door dr. W. dat gevoegd werd bij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag “*duidelijk sprake wordt gemaakt van anorexia, ziektebeeld waarvan in de eerste aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 10.11.2011 geen melding werd gemaakt*”, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers’ argumentatie feitelijke grondslag mist. Immers staat in het betrokken medisch attest van dr. W. te lezen “*anorexie → sterke vermagering*”, en dus niet “*anorexia*”.

3.10. Verzoekers vervolgen met de stelling dat er in hun eerste aanvraag geen sprake was van arbeidsongeschiktheid van verzoekster waar dit nu wel het geval is. Zij houden voor dat dit als gevolg heeft dat verzoekster geen inkomsten kan verwerven in haar land van oorsprong. Te dezen stelt de Raad vast dat verzoekers in hun aanvraag van 19 maart 2012 aangevoerd hebben “*verzoekster is duidelijk arbeidsongeschikt*”, doch dit is niet meer dan een bloot betoog aangezien ten bewijze hiervan geen medisch attest gevoegd werd. Verwerende partij diende dit derhalve niet te beschouwen als een nieuw element. Bovendien blijkt uit het gestelde in punt 3.11. dat reeds bij de behandeling van de eerste aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen op het vlak van de toegankelijkheid van de benodigde zorgen rekening werd gehouden met de hypothese dat verzoekster en haar nabije familie er niet in zouden slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven.

3.11. Waar verzoekers betogen dat “*in de beslissing van 14.02.2012 van DVZ inzake het eerste verzoek ex. art. 9ter Vreemdelingenwet geen onderzoek werd gevoerd of verzoekers in staat zijn om voldoende financiële middelen te verwerven in hun land van herkomst (ter beschikking zijnde) geneesmiddelen nodig ter behandeling van de ziekte van verzoekster sub 2 te kunnen aankopen*” merkt de Raad op dat verzoekers hiermee opnieuw kritiek geven op de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 14 februari 2012 die niet het voorwerp vormt van onderhavige betwisting. Daarenboven kan alhier eveneens opgemerkt worden dat verzoekers’ argument feitelijke grondslag mist gelet op de motivering in het advies van de arts-adviseur van 21 november 2011 met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, waarop de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 14 februari 2012 steunt. De arts-adviseur stelt immers dienaangaande het volgende: “*Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.*”

3.12. Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid, haar toegekend in het licht van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, niet te buiten is gegaan. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Het is niet omdat de eerste aanvraag steunt op een medisch attest van dr. W. en de tweede aanvraag steunt op een medisch attest van dr. S. die verzoeksters aandoeningen als ernstig bestempelt, dat er geen toepassing mag worden gemaakt van artikel 9 ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, indien vastgesteld wordt dat de aangebrachte medische attesten slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheids-toestand van verzoekster bevestigen.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.13. Verzoekers beroepen zich in hun tweede middel op de schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betogen hiertoe als volgt:

“2. *Tweede middel*

Schending van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht;

Doordat verwerende partij voorafgaand de bestreden beslissing geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoekster heeft verleend;;

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd

"dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttigs d.w.z met kennis van zaken voor zijn belangen op te komen" of "dat er toch voor gezorgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt"

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

"dat ... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht"

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

"dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken" of nog "dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld".

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

"dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde" of "que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s'il n' a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur les queues l'autorité competente va f onder son appréciation".

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: "De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld, om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen" (eigen onderlijning). Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken.

TWEEDE ONDERDEEL

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen en inzage te geven in het dossier. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel

"dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen", "dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen".

De Raad van State stelt:

"De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken".

"De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij Zou geïnformeerd zijn.. De bevoegde overheid, wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden"13.

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe:

"om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken — in geval van een volledig dossier— kunnen oordelen over het dossier".

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand een beslissing te nemen inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu hebben verzoekers geen enkele inzage gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze Dienst.

BESLISSINGEN VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij bewijst nergens dat verzoekers inzage in het dossier gekregen hebben voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing;

Op geen enkel moment hebben verzoekers kans gehad om voorafgaand hun dossier in te kijken.

Voorts wensen verzoekers te wijzen op de volgende wetsbepalingen:

Art. 32 G.W. stelt:

"Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in art. 134 " (eigen cursivering en benadrukking)

Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert:

"Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan ineens hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen." (eigen cursivering en benadrukking)

Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden; Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.14. De hoorplicht houdt in dat bij afwezigheid van formele wetgeving tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt over de aangelegenheid op nuttige wijze te doen kennen (cfr. RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; zie ook I. OPDEBEEK, "De Hoorplicht", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). Een beslissing tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen kan niet als zulk een maatregel worden gezien. Immers stoelt dergelijke beslissing niet op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar vloeit zij voort uit de toepassing van de wet, waarbij verzoekende partijen hun standpunt in de machtigingsaanvraag hebben kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid hadden om die aanvraag te vergelijken met een eerder ingediende aanvraag en dit te stofferen met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken. Daarenboven merkt de Raad nog op dat verzoekers evenmin aantonen welke informatie zij bij hun horen zouden hebben aangebracht die aanleiding zou kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van hun aanvraag, zodat de argumentatie beperkt blijft tot een theoretische discussie die geenszins aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt een schending van de hoorplicht niet aangetoond.

3.15. Waar verzoekers betogen dat er tevens sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel doordat er voorafgaand aan de bestreden beslissing geen inzage in het dossier is verleend, merkt de Raad op dat uit geen enkel stuk in het administratief dossier blijkt dat verzoekers om inzage hebben verzocht conform het gestelde in artikel 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Bij een conflict inzake de toegang tot het administratief dossier stond het verzoekers vrij de Commissie voor de toegang tot de bestuursdocumenten te vatten en zonodig de Raad van State (cf. artikel 8 van voormelde wet van 11 april 1994). Daarenboven merkt de Raad ook hier op dat verzoekers niet aantonen welke informatie zij bij inzage van het administratief dossier zouden hebben vernomen die aanleiding zou kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van hun aanvraag, zodat de argumentatie beperkt blijft tot een theoretische discussie die geenszins aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Derhalve wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting dertien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA